

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 2 kwietnia 2019 r.

Poz. 622

USTAWA

z dnia 15 marca 2019 r.

o uregulowaniu niektórych spraw w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej bez zawarcia umowy, o której mowa w art. 50 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej¹⁾

Art. 1. Ustawa określa zasady:

- 1) pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywateli Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, zwanego dalej „Zjednoczonym Królestwem”, i członków ich rodzin,
- 2) przyznawania i wypłaty świadczeń z zabezpieczenia społecznego, z uwzględnieniem okresów pracy i zamieszkania w Zjednoczonym Królestwie,
- 3) prowadzenia działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez przedsiębiorcę zagranicznego ze Zjednoczonego Królestwa świadczącego usługi z zakresu działalności agencji zatrudnienia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- 4) delegowania pracownika na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ze Zjednoczonego Królestwa,
- 5) ochrony roszczeń pracowniczych w przypadku niewypłacalności pracodawcy będącego przedsiębiorcą zagranicznym ze Zjednoczonego Królestwa,
- 6) uczestnictwa osób ze Zjednoczonego Królestwa w obrocie gospodarczym,
- 7) przystępowania obywateli Zjednoczonego Królestwa i członków ich rodzin do powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego, o którym mowa w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1510, z późn. zm.²⁾), do czasu udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy lub zezwolenia na pobyt stały,
- 8) uznawania dokumentów stwierdzających posiadanie uprawnień do kierowania pojazdami wydanych na terytorium Zjednoczonego Królestwa,
- 9) kontynuacji egzekucji sądowych prowadzonych na podstawie orzeczeń sądów Zjednoczonego Królestwa

– w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej bez zawarcia umowy, o której mowa w art. 50 ust. 2 zdanie drugie Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. poz. 864, z 2007 r. poz. 843, z 2011 r. poz. 1555 oraz z 2013 r. poz. 739), a także tryb postępowania i organy właściwe w tych sprawach.

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, ustawę z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, ustawę z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, ustawę z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, ustawę z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz ustawę z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 1515, 1532, 1544, 1552, 1669, 1925, 2192 i 2429 oraz z 2019 r. poz. 60, 303, 399 i 447.

Art. 2. 1. Przepisy art. 5–16, art. 17 ust. 1, art. 47, art. 49, art. 54, art. 56 oraz art. 57 stosuje się do obywateli Zjednoczonego Królestwa i członków ich rodzin niebędących obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, którzy posiadali prawo pobytu lub prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy.

2. Przepisy art. 20 ust. 2–5 i 7 stosuje się do osób, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 1, 2 lit. a–c oraz pkt 3 i 4 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 1265, z późn. zm.³⁾), posiadających udokumentowane okresy zatrudnienia, innej pracy zarobkowej lub prowadzenia pozarolniczej działalności w rozumieniu przepisów tej ustawy, przebyte na terytorium Zjednoczonego Królestwa w okresie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

3. Przepisy art. 22–36 stosuje się do osób objętych w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy zakresem podmiotowym przepisów o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, bez względu na ich obywatelstwo, jeżeli te osoby:

- 1) podlegały ubezpieczeniom społecznym w Rzeczypospolitej Polskiej lub
- 2) podlegały ubezpieczeniu społecznemu rolników w Rzeczypospolitej Polskiej, lub
- 3) były objęte w Rzeczypospolitej Polskiej systemami zaopatrzenia uregulowanymi w ustawach, o których mowa w art. 24 pkt 5–8

– oraz jeżeli przed dniem wejścia w życie ustawy osoby te podlegały ubezpieczeniom społecznym w Zjednoczonym Królestwie lub zamieszkiwały w Zjednoczonym Królestwie w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy i nadal w nim zamieszkują.

4. Przepisy art. 22–36 stosuje się odpowiednio do innych osób, jeśli wywodzą swoje prawa od osób, o których mowa w ust. 3.

5. Przepisy art. 20 ust. 1 i 6, art. 52 oraz art. 55 stosuje się do osób objętych w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy zakresem podmiotowym przepisów o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, bez względu na ich obywatelstwo, jeżeli przed dniem wejścia w życie ustawy osoby te podlegały ustawodawstwu Zjednoczonego Królestwa w zakresie zabezpieczenia społecznego.

6. Przepis art. 40 stosuje się do usługodawców ze Zjednoczonego Królestwa, którzy świadczą usługi na podstawie umowy zawartej nie później niż w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy.

Art. 3. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) członek rodziny – członka rodziny obywatela Zjednoczonego Królestwa w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2019 r. poz. 293);
- 2) obywatel Zjednoczonego Królestwa – obywatela Zjednoczonego Królestwa w rozumieniu deklaracji Rządu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z dnia 31 grudnia 1982 r. w sprawie definicji terminu „obywatele” (Dz. Urz. UE C 23 z 28.01.1983, str. 1) i deklaracji nr 63 załączonej do Aktu końcowego konferencji międzyrządowej, która przyjęła Traktat z Lizbony zmieniający Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, podpisany w dniu 13 grudnia 2007 r. (Dz. Urz. UE C 306 z 17.12.2007, str. 270);
- 3) okres ubezpieczenia – okres ubezpieczenia w rozumieniu art. 1 lit. t rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Tekst mający znaczenie dla EOG i Szwajcarii) (Dz. Urz. UE L 166 z 30.04.2004, str. 1, z późn. zm.⁴⁾ – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 5, str. 72, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 883/2004”;
- 4) okres zatrudnienia lub okres pracy na własny rachunek – okres zatrudnienia lub okres pracy na własny rachunek w rozumieniu art. 1 lit. u rozporządzenia (WE) nr 883/2004;
- 5) okres zamieszkania – okres zamieszkania w rozumieniu art. 1 lit. v rozporządzenia (WE) nr 883/2004;

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 1149, 1544, 1629, 1669, 2077, 2192, 2215, 2245, 2432 i 2435 oraz z 2019 r. poz. 60 i 577.

⁴⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 284 z 30.10.2009, str. 43, Dz. Urz. UE L 338 z 22.12.2010, str. 35, Dz. Urz. UE L 344 z 29.12.2010, str. 1, Dz. Urz. UE L 149 z 08.06.2012, str. 4, Dz. Urz. UE L 349 z 19.12.2012, str. 45, Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 188 z 09.07.2013, str. 10, Dz. Urz. UE L 346 z 20.12.2013, str. 27 i Dz. Urz. UE L 76 z 22.03.2017, str. 13.

- 6) państwa członkowskie – państwa członkowskie Unii Europejskiej i państwa-strony umowy ustanawiającej Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu (EFTA);
- 7) pierwsza karta pobytu – kartę pobytu, o której mowa w art. 3 pkt 11a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2018 r. poz. 2094 i 2399 oraz z 2019 r. poz. 577);
- 8) polski organ rentowy – jednostkę organizacyjną Zakładu Ubezpieczeń Społecznych lub Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, lub inny organ ustalający lub wypłacający świadczenia wymieniony w ustawach, o których mowa w art. 24 pkt 5–8;
- 9) prawo pobytu – uprawnienie na warunkach określonych w art. 15–19a ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobytku oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin;
- 10) prawo stałego pobytu – uprawnienie na warunkach określonych w art. 42–47 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobytku oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin;
- 11) przepisy o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego – przepisy następujących rozporządzeń Unii Europejskiej:
 - a) rozporządzenia (WE) nr 883/2004,
 - b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Tekst mający znaczenie dla EOG i dla Szwajcarii) (Dz. Urz. UE L 284 z 30.10.2009, str. 1, z późn. zm.⁵⁾),
 - c) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 149 z 05.07.1971, str. 2, z późn. zm.⁶⁾ – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 1, str. 35, z późn. zm.),
 - d) rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 74 z 27.03.1972, str. 1, z późn. zm.⁷⁾ – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 1, str. 83, z późn. zm.),
 - e) rozporządzenia Rady (WE) nr 859/2003 z dnia 14 maja 2003 r. rozszerzającego przepisy rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i rozporządzenia (EWG) nr 574/72 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi przepisami wyłącznie ze względu na ich obywatelstwo (Dz. Urz. UE L 124 z 20.05.2003, str. 1, z późn. zm.⁸⁾ – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 4, str. 317, z późn. zm.);
- 12) ustawodawstwo – ustawodawstwo w rozumieniu art. 1 lit. I rozporządzenia (WE) nr 883/2004;
- 13) zaproszenie – zaproszenie, o którym mowa w art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

⁵⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 338 z 22.12.2010, str. 35, Dz. Urz. UE L 344 z 29.12.2010, str. 1, Dz. Urz. UE L 12 z 14.01.2012, str. 6, Dz. Urz. UE L 149 z 08.06.2012, str. 4, Dz. Urz. UE L 349 z 19.12.2012, str. 45, Dz. Urz. UE L 346 z 20.12.2013, str. 27, Dz. Urz. UE L 152 z 20.05.2014, str. 21, Dz. Urz. UE L 366 z 20.12.2014, str. 15, Dz. Urz. UE L 76 z 22.03.2017, str. 13 i Dz. Urz. UE L 54 z 24.02.2018, str. 18.

⁶⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 74 z 27.03.1972, str. 1, Dz. Urz. UE L 306 z 31.12.1972, str. 1, Dz. Urz. UE L 143 z 29.05.1981, str. 1, Dz. Urz. UE L 136 z 19.05.1992, str. 1, Dz. Urz. UE L 181 z 23.07.1993, str. 1, Dz. Urz. UE L 335 z 30.12.1995, str. 1, Dz. Urz. UE L 28 z 30.01.1997, str. 1, Dz. Urz. UE L 176 z 04.07.1997, str. 1, Dz. Urz. UE L 168 z 13.06.1998, str. 1, Dz. Urz. UE L 209 z 25.07.1998, str. 1, Dz. Urz. UE L 38 z 12.02.1999, str. 1, Dz. Urz. UE L 164 z 30.06.1999, str. 1, Dz. Urz. UE L 187 z 10.07.2001, str. 1, Dz. Urz. UE L 124 z 20.05.2003, str. 1, Dz. Urz. UE L 236 z 23.09.2003, str. 33, Dz. Urz. UE L 90 z 30.04.2004, str. 864, Dz. Urz. UE L 100 z 06.04.2004, str. 1, Dz. Urz. UE L 166 z 30.04.2004, str. 1, Dz. Urz. UE L 117 z 04.05.2005, str. 1, Dz. Urz. UE L 114 z 27.04.2006, str. 1, Dz. Urz. UE L 363 z 20.12.2006, str. 1, Dz. Urz. UE L 392 z 30.12.2006, str. 1 i Dz. Urz. UE L 177 z 04.07.2008, str. 1.

⁷⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 160 z 20.06.1985, str. 7, Dz. Urz. UE L 181 z 23.07.1993, str. 1, Dz. Urz. UE L 335 z 30.12.1995, str. 1, Dz. Urz. UE L 28 z 30.01.1997, str. 1, Dz. Urz. UE L 176 z 04.07.1997, str. 1, Dz. Urz. UE L 168 z 13.06.1998, str. 1, Dz. Urz. UE L 209 z 25.07.1998, str. 1, Dz. Urz. UE L 38 z 12.02.1999, str. 1, Dz. Urz. UE L 164 z 30.06.1999, str. 1, Dz. Urz. UE L 14 z 18.01.2001, str. 16, Dz. Urz. UE L 187 z 10.07.2001, str. 1, Dz. Urz. UE L 62 z 05.03.2002, str. 17, Dz. Urz. UE L 124 z 20.05.2003, str. 1, Dz. Urz. UE L 236 z 23.09.2003, str. 33, Dz. Urz. UE L 271 z 22.10.2003, str. 3, Dz. Urz. UE L 90 z 30.04.2004, str. 864, Dz. Urz. UE L 100 z 06.04.2004, str. 1, Dz. Urz. UE L 16 z 20.01.2005, str. 3, Dz. Urz. UE L 117 z 04.05.2005, str. 1, Dz. Urz. UE L 36 z 08.02.2006, str. 3, Dz. Urz. UE L 114 z 27.04.2006, str. 1, Dz. Urz. UE L 363 z 20.12.2006, str. 1, Dz. Urz. UE L 82 z 23.03.2007, str. 6, Dz. Urz. UE L 31 z 05.02.2008, str. 15, Dz. Urz. UE L 39 z 10.02.2009, str. 29 i Dz. Urz. UE L 284 z 30.10.2009, str. 1.

⁸⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 344 z 29.12.2010, str. 1.

Art. 4. Organem wyższego stopnia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 oraz z 2019 r. poz. 60), zwanej dalej „Kodeksem postępowania administracyjnego”, w stosunku do wojewody w sprawach, o których mowa w art. 7, art. 8, art. 10 i art. 11, jest Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców, zwany dalej „Szefem Urzędu”.

Art. 5. Pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatela Zjednoczonego Królestwa i członka rodziny, o których mowa w art. 2 ust. 1, w okresie od dnia wejścia w życie ustawy do dnia 31 grudnia 2020 r. uważa się za legalny, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Art. 6. 1. Jeżeli w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy obywatel Zjednoczonego Królestwa posiadał ważne zaświadczenie o zarejestrowaniu pobytu obywatela UE, domniemywa się, że w tym dniu posiadał prawo pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Jeżeli w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy obywatel Zjednoczonego Królestwa posiadał ważny dokument potwierdzający prawo stałego pobytu, domniemywa się, że w tym dniu posiadał prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Jeżeli w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy członek rodziny posiadał ważną kartę pobytu członka rodziny obywatela UE, domniemywa się, że w tym dniu posiadał prawo pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

4. Jeżeli w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy członek rodziny posiadał ważną kartę stałego pobytu członka rodziny obywatela UE, domniemywa się, że w tym dniu posiadał prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 7. 1. Obywatelowi Zjednoczonego Królestwa, który w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy posiadał prawo pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, udziela się, na jego wniosek, zezwolenia na pobyt czasowy.

2. Członkowi rodziny, który w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy posiadał prawo pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, udziela się, na jego wniosek, zezwolenia na pobyt czasowy.

3. Udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w ust. 1 lub 2, odmawia się, jeżeli:

- 1) obywatel Zjednoczonego Królestwa lub członek rodziny nie spełniają warunku, o którym mowa w ust. 1 lub 2, lub
- 2) wymagają tego względy obronności, bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, lub
- 3) obowiązuje wpis danych obywatela Zjednoczonego Królestwa lub członka rodziny do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, lub
- 4) dane obywatela Zjednoczonego Królestwa lub członka rodziny zostały przekazane do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu, lub
- 5) w postępowaniu w sprawie udzielenia mu zezwolenia na pobyt czasowy obywatel Zjednoczonego Królestwa lub członek rodziny:
 - a) złożył wniosek, który zawiera nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje, lub dołączył do niego dokumenty zawierające takie dane lub informacje, lub
 - b) zeznał nieprawdę lub zataił prawdę albo podrobił lub przerobił dokument w celu użycia go jako autentycznego lub takiego dokumentu używał jako autentycznego, lub
- 6) związek małżeński wnioskodawcy z obywatelem Zjednoczonego Królestwa został zawarty lub istnieje w celu obejścia przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wjazdu z niego.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3 pkt 4, obywatelowi Zjednoczonego Królestwa lub członkowi rodziny można udzielić zezwolenia na pobyt czasowy, z uwzględnieniem interesu państwa, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, jeżeli zaistniały poważne przyczyny uzasadniające udzielenie tego zezwolenia, w szczególności względy humanitarne lub wynikające z zobowiązań międzynarodowych.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, wojewoda lub Szef Urzędu w drugiej instancji:

- 1) zasięga, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, opinii, o której mowa w art. 25 ust. 1 Konwencji Wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (Dz. Urz. UE L 239 z 22.09.2000, str. 19, z późn. zm.⁹⁾ – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 2, str. 9, z późn. zm.), zwanej dalej „Konwencją Wykonawczą Schengen”;
- 2) informuje, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, właściwy organ innego państwa obszaru Schengen o udzieleniu obywatelowi Zjednoczonego Królestwa lub członkowi rodziny zezwolenia na pobyt czasowy.

6. W postępowaniu w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w ust. 2, organ prowadzący to postępowanie ustala, czy związek małżeński wnioskodawcy z obywatelem Zjednoczonego Królestwa został zawarty lub istnieje w celu obejścia przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego.

7. W przypadku, o którym mowa w ust. 6, w szczególności ustala się, czy okoliczności sprawy wskazują na to, że:

- 1) jedno z małżonków przyjęło korzyść majątkową w zamian za wyrażenie zgody na zawarcie małżeństwa, o ile nie wynikało to ze zwyczaju ugruntowanego w danym państwie lub danej grupie społecznej;
- 2) małżonkowie nie wypełniają prawnych obowiązków wynikających z zawarcia małżeństwa;
- 3) małżonkowie nie zamieszkują wspólnie lub nie prowadzą wspólnego gospodarstwa domowego;
- 4) małżonkowie nie spotkali się przed zawarciem małżeństwa;
- 5) małżonkowie nie mówią językiem zrozumiałym dla obojga;
- 6) małżonkowie nie są zgodni co do dotyczących ich danych osobowych i innych istotnych okoliczności ich dotyczących;
- 7) jedno z małżonków lub oboje małżonkowie w przeszłości zawierali już pozorne małżeństwa.

8. W celu dokonania ustaleń, o których mowa w ust. 6 i 7, organ prowadzący postępowanie może zwrócić się z wnioskiem o przeprowadzenie czynności, o których mowa w art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, do komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej, właściwego ze względu na miejsce pobytu członka rodziny.

9. Przy dokonywaniu ustaleń, o których mowa w ust. 6 i 7, oraz przy przeprowadzaniu czynności, o których mowa w art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, nie stosuje się przepisu art. 79 Kodeksu postępowania administracyjnego.

10. Przy wykonywaniu czynności mających na celu ustalenie okoliczności, o których mowa w ust. 3 pkt 5, nie stosuje się przepisu art. 79 Kodeksu postępowania administracyjnego.

11. Zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w ust. 1 lub 2, udziela się jednorazowo na okres 5 lat.

12. Zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w ust. 1 lub 2, udziela lub odmawia jego udzielenia wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu obywatela Zjednoczonego Królestwa lub członka rodziny, w drodze decyzji.

Art. 8. 1. Zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub 2, cofa się, jeżeli wystąpiła przynajmniej jedna z okoliczności, o których mowa w art. 7 ust. 3 pkt 2, 3 lub 5.

2. Zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub 2, cofa, w drodze decyzji, z urzędu albo na wniosek Ministra Obrony Narodowej, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Komendanta Głównego Straży Granicznej, Komendanta Głównego Policji, komendanta oddziału Straży Granicznej, komendanta placówki Straży Granicznej lub komendanta wojewódzkiego Policji, wojewoda, który udzielił tego zezwolenia, a w przypadku gdy zezwolenia na pobyt czasowy udzielił Szef Urzędu w drugiej instancji – wojewoda, który orzekał w tej sprawie w pierwszej instancji.

3. Przy wykonywaniu czynności mających na celu ustalenie okoliczności, o których mowa w art. 7 ust. 3 pkt 5, nie stosuje się przepisu art. 79 Kodeksu postępowania administracyjnego.

⁹⁾ Zmiany wymienionej Konwencji zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 150 z 06.06.2001, str. 4, Dz. Urz. UE L 190 z 18.07.2002, str. 1, Dz. Urz. UE L 328 z 05.12.2002, str. 17, Dz. Urz. UE L 67 z 12.03.2003, str. 27, Dz. Urz. UE L 260 z 11.10.2003, str. 37, Dz. Urz. UE L 162 z 30.04.2004, str. 29, Dz. Urz. UE L 369 z 16.12.2004, str. 5, Dz. Urz. UE L 68 z 15.03.2005, str. 44, Dz. Urz. UE L 191 z 22.07.2005, str. 18, Dz. Urz. UE L 105 z 13.04.2006, str. 1, Dz. Urz. UE L 381 z 28.12.2006, str. 4, Dz. Urz. UE L 405 z 30.12.2006, str. 1, Dz. Urz. UE L 205 z 07.08.2007, str. 63, Dz. Urz. UE L 218 z 23.08.2007, str. 23, Dz. Urz. UE L 299 z 08.11.2008, str. 1 i 43, Dz. Urz. UE L 243 z 15.09.2009, str. 1, Dz. Urz. UE L 85 z 31.03.2010, str. 1, Dz. Urz. UE L 182 z 29.03.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 327 z 09.12.2017, str. 20 i Dz. Urz. UE L 312 z 07.12.2018, str. 14.

Art. 9. 1. Wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub 2, obywatel Zjednoczonego Królestwa lub członek rodziny składa na formularzu, który zawiera:

- 1) dane wnioskodawcy i informacje, o których mowa w art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, w zakresie niezbędnym do wydania zezwolenia;
- 2) imię, nazwisko, datę urodzenia oraz informacje o płci, obywatelstwie i miejscu zamieszkania członków rodziny zamieszkałych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z określeniem stopnia pokrewieństwa, a także informację o ubieganiu się przez nich o zezwolenie na pobyt czasowy oraz informacje o tym, czy pozostają na utrzymaniu obywatela Zjednoczonego Królestwa;
- 3) następujące dane, które dotyczą dokumentu podróży wnioskodawcy:
 - a) serię i numer,
 - b) datę wydania i datę upływu okresu ważności,
 - c) nazwę organu wydającego,
 - d) liczbę osób wpisanych do dokumentu podróży;
- 4) informację o posiadaniu w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy zaświadczenia o zarejestrowaniu pobytu obywatela UE albo karty pobytu członka rodziny obywatela UE wydanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 5) informację o poprzednich pobytach wnioskodawcy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w okresie do dnia poprzedzającego dzień wejścia w życie ustawy;
- 6) informację o aktualnym pobycie wnioskodawcy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 7) informację o podróżach i pobytach wnioskodawcy poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w okresie 5 lat przed dniem złożenia wniosku;
- 8) wzór podpisu wnioskodawcy;
- 9) klauzulę o następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”.

2. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1–7, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Klauzula, o której mowa w ust. 1 pkt 9, zastępuje pouczenie o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.

3. Składając wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, wnioskodawca uzasadnia go i przedstawia ważny dokument podróży i dołącza do wniosku:

- 1) aktualne fotografie;
- 2) dokumenty niezbędne do potwierdzenia danych w nim zawartych i okoliczności uzasadniających ubieganie się o udzielenie tego zezwolenia – w przypadku gdy nie zachodzi żadne z domniemań, o których mowa odpowiednio w art. 6 ust. 1 lub 3.

4. W szczególnie uzasadnionym przypadku, gdy wnioskodawca nie posiada ważnego dokumentu podróży i nie ma możliwości jego uzyskania, może przedstawić:

- 1) inny ważny dokument potwierdzający jego tożsamość i obywatelstwo – w przypadku obywatela Zjednoczonego Królestwa;
- 2) inny ważny dokument potwierdzający jego tożsamość – w przypadku członka rodziny.

5. Od wnioskodawcy ubiegającego się o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy pobiera się odciski linii papilarnych.

6. W przypadku gdy z przyczyn zależnych od wojewody nie jest możliwe pobranie odcisków linii papilarnych od wnioskodawcy w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo, wojewoda wyznacza termin na ich złożenie, nie krótszy niż 7 dni.

Art. 10. 1. Obywatelowi Zjednoczonego Królestwa, który w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy posiadał prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, udziela się na czas nieoznaczony, na jego wniosek, zezwolenia na pobyt stały.

2. Członkowi rodziny, który w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy posiadał prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, udziela się na czas nieoznaczony, na jego wniosek, zezwolenia na pobyt stały.

3. Udzielenia zezwolenia na pobyt stały, o którym mowa w ust. 1 i 2, odmawia się, jeżeli:

- 1) obywatel Zjednoczonego Królestwa lub członek rodziny nie spełniają warunku, o którym mowa w ust. 1 lub 2, lub
- 2) wymagają tego względy obronności, bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, lub
- 3) obowiązuje wpis danych obywatela Zjednoczonego Królestwa lub członka rodziny do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, lub
- 4) dane obywatela Zjednoczonego Królestwa lub członka rodziny zostały przekazane do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu, lub
- 5) w postępowaniu w sprawie udzielenia mu zezwolenia obywatel Zjednoczonego Królestwa lub członek rodziny:
 - a) złożył wniosek, który zawiera nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje, lub dołączył do niego dokumenty zawierające takie dane lub informacje, lub
 - b) zeznał nieprawdę lub zataił prawdę albo podrobił lub przerobił dokument w celu użycia go jako autentycznego lub takiego dokumentu używał jako autentycznego, lub
- 6) związek małżeński wnioskodawcy z obywatelem Zjednoczonego Królestwa został zawarty lub istnieje w celu obejścia przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3 pkt 4, obywatelowi Zjednoczonego Królestwa lub członkowi rodziny można udzielić zezwolenia na pobyt stały, z uwzględnieniem interesu państwa, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, jeżeli zaistniały poważne przyczyny uzasadniające udzielenie tego zezwolenia, w szczególności względy humanitarne lub wynikające z zobowiązań międzynarodowych.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, wojewoda lub Szef Urzędu w drugiej instancji:

- 1) zasięga, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, opinii, o której mowa w art. 25 ust. 1 Konwencji Wykonawczej Schengen;
- 2) informuje, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, właściwy organ innego państwa obszaru Schengen o udzieleniu obywatelowi Zjednoczonego Królestwa lub członkowi rodziny zezwolenia na pobyt stały.

6. W postępowaniu w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały, o którym mowa w ust. 2, organ prowadzący to postępowanie ustala, czy związek małżeński wnioskodawcy z obywatelem Zjednoczonego Królestwa został zawarty lub istnieje w celu obejścia przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego.

7. Do ustalenia, czy związek małżeński wnioskodawcy z obywatelem Zjednoczonego Królestwa został zawarty lub istnieje w celu obejścia przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego, stosuje się przepisy art. 7 ust. 7–9.

8. Przy wykonywaniu czynności mających na celu ustalenie okoliczności, o których mowa w ust. 3 pkt 5, nie stosuje się przepisu art. 79 Kodeksu postępowania administracyjnego.

9. Zezwolenia na pobyt stały, o którym mowa w ust. 1 lub 2, udziela lub odmawia jego udzielenia wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu obywatela Zjednoczonego Królestwa lub członka rodziny, w drodze decyzji.

Art. 11. 1. Zezwolenie na pobyt stały, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lub 2, cofa się, jeżeli wystąpiła przynajmniej jedna z okoliczności, o których mowa w art. 10 ust. 3 pkt 2 lub 5 ustawy lub art. 199 ust. 1 pkt 4 lub 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

2. Zezwolenie na pobyt stały, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lub 2, cofa, w drodze decyzji, z urzędu albo na wniosek Ministra Obrony Narodowej, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Komendanta Głównego Straży Granicznej, Komendanta Głównego Policji, komendanta oddziału Straży Granicznej, komendanta placówki Straży Granicznej lub komendanta wojewódzkiego Policji, wojewoda, który udzielił tego zezwolenia, a w przypadku gdy zezwolenia na pobyt stały udzielił Szef Urzędu w drugiej instancji – wojewoda, który orzekał w tej sprawie w pierwszej instancji.

3. Przy wykonywaniu czynności mających na celu ustalenie okoliczności, o których mowa w art. 10 ust. 3 pkt 5, nie stosuje się przepisu art. 79 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 12. 1. Wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt stały, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lub 2, obywatel Zjednoczonego Królestwa lub członek rodziny składa na formularzu, który zawiera:

- 1) dane wnioskodawcy i informacje, o których mowa w art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, w zakresie niezbędnym do wydania zezwolenia;
- 2) następujące dane, które dotyczą dokumentu podróży wnioskodawcy:
 - a) serię i numer,
 - b) datę wydania i datę upływu okresu ważności,
 - c) nazwę organu wydającego,
 - d) liczbę osób wpisanych do dokumentu podróży;
- 3) informację o posiadaniu w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy dokumentu potwierdzającego prawo stałego pobytu albo karty stałego pobytu członka rodziny obywatela UE wydanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) informacje o:
 - a) podróżach i pobytach wnioskodawcy poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w okresie 5 lat przed dniem złożenia wniosku,
 - b) poprzednich pobytach wnioskodawcy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w okresie do dnia poprzedzającego dzień wejścia w życie ustawy,
 - c) aktualnym pobycie wnioskodawcy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 5) wzór podpisu wnioskodawcy;
- 6) klauzulę o następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”.

2. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1–4, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Klauzula, o której mowa w ust. 1 pkt 6, zastępuje pouczenie o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.

3. Składając wniosek, o którym mowa w ust. 1, wnioskodawca uzasadnia go oraz przedstawia ważny dokument podróży i dołącza do wniosku:

- 1) aktualne fotografie;
- 2) dokumenty niezbędne do potwierdzenia danych w nim zawartych i okoliczności uzasadniających ubieganie się o udzielenie tego zezwolenia – w przypadku gdy nie zachodzi żadne z domniemań, o których mowa odpowiednio w art. 6 ust. 2 lub 4.

4. W szczególnie uzasadnionym przypadku, gdy wnioskodawca nie posiada ważnego dokumentu podróży i nie ma możliwości jego uzyskania, może przedstawić:

- 1) inny ważny dokument potwierdzający jego tożsamość i obywatelstwo – w przypadku obywatela Zjednoczonego Królestwa;
- 2) inny ważny dokument potwierdzający jego tożsamość – w przypadku członka rodziny.

5. Od wnioskodawcy, który ubiega się o udzielenie zezwolenia na pobyt stały, pobiera się odciski linii papilarnych.

6. W przypadku gdy z przyczyn zależnych od wojewody nie jest możliwe pobranie odcisków linii papilarnych od wnioskodawcy w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo, wojewoda wyznacza termin na ich złożenie, nie krótszy niż 7 dni.

Art. 13. 1. Wnioski o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub 2, oraz wnioski o udzielenie zezwolenia na pobyt stały, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lub 2, składa się osobiście do dnia 31 grudnia 2020 r.

2. Wnioski w sprawach, o których mowa w ust. 1, złożone po dniu 31 grudnia 2020 r. pozostawia się bez rozpoznania.

3. Jeżeli termin na złożenie wniosku, o którym mowa w ust. 1, został zachowany, wniosek nie zawiera braków formalnych lub braki formalne zostały usunięte w terminie:

- 1) wojewoda umieszcza w dokumencie podróży wnioskodawcy odcisk stempla potwierdzającego złożenie wniosku o udzielenie obywatelowi Zjednoczonego Królestwa lub członkowi rodziny zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub 2, lub zezwolenia na pobyt stały, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lub 2;

- 2) wojewoda wydaje zaświadczenie o złożeniu wniosku o udzielenie obywatelowi Zjednoczonego Królestwa lub członkowi rodziny zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub 2, lub zezwolenia na pobyt stały, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lub 2, ważne na okres roku;
- 3) pobyt obywatela Zjednoczonego Królestwa lub członka rodziny na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uważa się za legalny do dnia, w którym decyzja w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub 2, lub zezwolenia na pobyt stały, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lub 2, stanie się ostateczna.

4. Przepisu ust. 3 pkt 3 nie stosuje się w razie zawieszenia, na wniosek strony, postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy lub zezwolenia na pobyt stały.

5. Jeżeli strona w terminie roku od dnia zawieszenia na jej wniosek postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub 2, lub zezwolenia na pobyt stały, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lub 2, nie zwróci się o jego podjęcie, postępowanie to umarza się.

6. W przypadku gdy postępowanie w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub 2, lub zezwolenia na pobyt stały, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lub 2, nie zostało zakończone przed upływem okresu ważności zaświadczenia, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, wojewoda, przed którym toczy się to postępowanie, wydaje kolejne zaświadczenie ważne na okres roku. Jeżeli postępowanie toczy się przed Szefem Urzędu, zaświadczenie wydaje wojewoda, który orzekł w sprawie udzielenia tego zezwolenia w pierwszej instancji.

7. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, zawiera:

- 1) nazwę organu, który je wydał;
- 2) datę wydania;
- 3) następujące dane, które dotyczą obywatela Zjednoczonego Królestwa lub członka rodziny, który złożył wniosek:
 - a) imię (imiona) i nazwisko,
 - b) datę urodzenia,
 - c) obywatelstwo;
- 4) informację o dacie złożenia wniosku;
- 5) informację o rodzaju zezwolenia, o udzielenie którego wniosek został złożony;
- 6) informację o uprawnieniach wynikających z ust. 3 pkt 3 i ust. 8;
- 7) datę upływu ważności zaświadczenia;
- 8) pieczęć organu, który je wydał;
- 9) podpis i pieczęć, z podaniem stanowiska służbowego upoważnionego pracownika organu, który je wydał.

8. Ważne zaświadczenie, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, wraz z ważnym dokumentem podróży z umieszczonym odciskiem stempla, o którym mowa w ust. 3 pkt 1, uprawnia do wielokrotnego przekraczania granicy bez konieczności uzyskania wizy.

9. Obywatel Zjednoczonego Królestwa lub członek rodziny zwraca zaświadczenie, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, wojewodzie, który je wydał:

- 1) najpóźniej w dniu odbioru pierwszej karty pobytu – w przypadku gdy udzielono mu zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub 2, lub zezwolenia na pobyt stały, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lub 2;
- 2) w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja kończąca postępowanie w inny sposób niż określony w pkt 1 stała się ostateczna, a w przypadku decyzji Szefa Urzędu – od dnia doręczenia tej decyzji.

10. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, unieważnia się w przypadku, gdy obywatel Zjednoczonego Królestwa lub członek rodziny nie zwróci go w terminie określonym w ust. 9.

11. Organem właściwym w sprawie unieważnienia zaświadczenia, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, jest wojewoda, który je wydał.

12. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, unieważnia się z dniem upływu terminu jego zwrotu, o którym mowa w ust. 9.

13. W postępowaniu w sprawie udzielenia albo cofnięcia obywatelowi Zjednoczonego Królestwa lub członkowi rodziny zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub 2, lub zezwolenia na pobyt stały, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lub 2, stroną postępowania jest wyłącznie cudzoziemiec, o którym mowa w tych przepisach.

14. W postępowaniu w sprawie udzielenia obywatelowi Zjednoczonego Królestwa lub członkowi rodziny zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub 2, lub cofnięcia tego zezwolenia stosuje się art. 4, art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 1 pkt 1 lit. c, art. 8 ust. 1, 2 i 4, art. 9, art. 10, art. 11, przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 12 ust. 1, art. 14, art. 15, art. 99 ust. 1 i 1a, art. 105 ust. 2–4 oraz art. 109 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

15. Do zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub 2, udzielonego obywatelowi Zjednoczonego Królestwa lub członkowi rodziny stosuje się przepisy art. 102 i art. 111 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

16. W postępowaniu w sprawie udzielenia obywatelowi Zjednoczonego Królestwa lub członkowi rodziny zezwolenia na pobyt stały, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lub 2, lub cofnięcia tego zezwolenia stosuje się przepisy art. 4, art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 1 pkt 1 lit. c, art. 8 ust. 1, 2 i 4, art. 9, art. 10, art. 11, przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 12 ust. 1, art. 14, art. 15, art. 196 ust. 1 i 5, art. 207 oraz art. 210 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

17. Do zezwolenia na pobyt stały, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lub 2, udzielonego obywatelowi Zjednoczonego Królestwa lub członkowi rodziny stosuje się art. 200 i art. 208 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

18. W przypadku wydania ostatecznej decyzji o odmowie udzielenia obywatelowi Zjednoczonego Królestwa lub członkowi rodziny zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub 2, albo zezwolenia na pobyt stały, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lub 2, albo decyzji o umorzeniu postępowania w tych sprawach stosuje się odpowiednio art. 299 ust. 6 pkt 1 lit. a, ust. 7 i 8 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, chyba że nie upłynął jeszcze termin, o którym mowa w art. 5.

Art. 14. 1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wzór formularza wniosku o udzielenie obywatelowi Zjednoczonego Królestwa lub członkowi rodziny zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub 2;
- 2) wzór formularza wniosku o udzielenie obywatelowi Zjednoczonego Królestwa lub członkowi rodziny zezwolenia na pobyt stały, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lub 2;
- 3) liczbę fotografii dołączanych do wniosku o udzielenie obywatelowi Zjednoczonego Królestwa lub członkowi rodziny zezwoleń, o których mowa w pkt 1 i 2, oraz szczegółowe wymogi techniczne dotyczące fotografii dołączanych do tego wniosku;
- 4) wzór stempla potwierdzającego złożenie wniosku o udzielenie obywatelowi Zjednoczonego Królestwa lub członkowi rodziny zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub 2, lub zezwolenia na pobyt stały, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lub 2;
- 5) wzór zaświadczenia o złożeniu wniosku o udzielenie obywatelowi Zjednoczonego Królestwa lub członkowi rodziny zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub 2, lub zezwolenia na pobyt stały, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lub 2;
- 6) sposób i tryb nieważnienia zaświadczenia, o którym mowa w pkt 5;
- 7) sposób pobierania odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu;
- 8) sposób utrwalania danych umieszczanych w karcie pobytu i przekazywania ich do spersonalizowania karty pobytu.

2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw wewnętrznych uwzględni potrzebę zapewnienia sprawności postępowania w sprawie udzielenia obywatelowi Zjednoczonego Królestwa lub członkowi rodziny zezwoleń, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, oraz możliwości skutecznej weryfikacji przesłanek udzielenia tych zezwoleń.

Art. 15. 1. W karcie pobytu wydanej obywatelowi Zjednoczonego Królestwa lub członkowi rodziny, którym udzielono zezwolenia na pobyt czasowy na podstawie art. 7 ust. 1 lub 2, umieszcza się adnotację „Brexit”.

2. W pierwszej karcie pobytu wydanej obywatelowi Zjednoczonego Królestwa lub członkowi rodziny, którym udzielono zezwolenia na pobyt stały na podstawie art. 10 ust. 1 lub 2, umieszcza się adnotację „Brexit”.

3. Do kart pobytu wydawanych obywatelowi Zjednoczonego Królestwa lub członkowi rodziny w zakresie nieuregulowanym ustawą stosuje się odpowiednio przepisy działu VII ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

Art. 16. 1. Obywatel Zjednoczonego Królestwa lub członek rodziny, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest uważany za legalny na podstawie art. 5 lub art. 13 ust. 3, są uprawnieni do wykonywania:

- 1) pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na takich samych zasadach jak obywatel polski, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy:
 - a) wykonywali działalność gospodarczą w rozumieniu art. 3 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646, 1479, 1629, 1633 i 2212) albo działalność ta była zawieszona oraz
 - b) posiadali wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2:

- 1) stosuje się odpowiednio przepisy art. 4 ust. 6 i 7 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 649 i 1293);
- 2) nie stosuje się przepisu art. 29 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy (Dz. U. poz. 647, 1544, 1629 i 2244 oraz z 2019 r. poz. 60), jeżeli nastąpiła utrata uprawnień do wykonywania działalności gospodarczej przysługujących na podstawie art. 4 ust. 1 lub art. 4 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 17. 1. Obywatel Zjednoczonego Królestwa lub członek rodziny, który posiada zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznościami, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub 2, mogą wykonywać pracę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez konieczności posiadania zezwolenia na pracę.

2. Cudzoziemiec, który jest uprawniony do przebywania i wykonywania pracy na terytorium Zjednoczonego Królestwa i jest zatrudniony przez pracodawcę mającego siedzibę na terytorium tego państwa oraz do dnia poprzedzającego dzień wejścia w życie ustawy został czasowo delegowany przez tego pracodawcę w celu świadczenia usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, może wykonywać pracę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez konieczności posiadania zezwolenia na pracę nie dłużej niż przez okres 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 18. Obywatel Zjednoczonego Królestwa lub członek rodziny, posiadający status bezrobotnego w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy, zachowują ten status na dotychczasowych zasadach określonych w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, do dnia, o którym mowa w art. 13 ust. 3 pkt 3, a jeżeli nie złożono wniosku o wydanie zezwolenia, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub 2 albo w art. 10 ust. 1 lub 2, w terminie wskazanym w art. 13 ust. 1 – nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2020 r.

Art. 19. 1. Obywatel Zjednoczonego Królestwa lub członek rodziny, o których mowa w art. 18, zarejestrowani w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy w powiatowym urzędzie pracy jako bezrobotni z prawem do zasiłku dla bezrobotnych kontynuują pobieranie tego zasiłku na zasadach określonych w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy do wyczerpania okresu, na jaki został przyznany.

2. Obywatel Zjednoczonego Królestwa lub członek rodziny, o których mowa w art. 18, zarejestrowani w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy w powiatowym urzędzie pracy jako bezrobotni i będący w tym dniu w okresie nieprzysługiwania zasiłku, o którym mowa w art. 75 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, nabywają prawo do zasiłku w wysokości i na okresy wynikające z przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

3. Po dniu 31 grudnia 2020 r. pobieranie zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ust. 1 i 2, jest możliwe, jeżeli obywatel Zjednoczonego Królestwa lub członek rodziny, o których mowa w ust. 1 i 2, nadal posiadają status bezrobotnego.

Art. 20. 1. Na podstawie przepisów o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego do okresu 365 dni, o którym mowa w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, oraz do okresu uprawniającego do zasiłku, od którego zależy wysokość i okres pobierania zasiłku, zalicza się również okresy ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek, przebyte przez bezrobotnego na terytorium Zjednoczonego Królestwa do dnia poprzedzającego dzień wejścia w życie ustawy.

2. W okresie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, do okresu 365 dni, o którym mowa w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, oraz do okresu uprawniającego do zasiłku, od którego zależy wysokość i okres pobierania zasiłku, zalicza się również udokumentowane okresy zatrudnienia, innej pracy zarobkowej lub prowadzenia pozarolniczej działalności w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, przebyte przez bezrobotnego, o którym mowa w art. 1 ust. 3 pkt 1, 2

lit. a–c oraz pkt 3 i 4 tej ustawy, na terytorium Zjednoczonego Królestwa, który w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy był zatrudniony, wykonywał inną pracę zarobkową lub prowadził pozarolniczą działalność na terytorium Zjednoczonego Królestwa i kontynuował zatrudnienie, wykonywanie innej pracy zarobkowej lub prowadzenie pozarolniczej działalności po tym dniu.

3. W celu wykazania przebycia okresów zatrudnienia, innej pracy zarobkowej lub prowadzenia pozarolniczej działalności, o których mowa w ust. 2, bezrobotny przedkłada w powiatowym urzędzie pracy dokumenty wydane przez urzędy brytyjskie.

4. Okresy, o których mowa w ust. 2, które zostały już raz uwzględnione jako podstawa przyznania brytyjskiego zasiłku dla bezrobotnych, nie mogą stanowić podstawy nabycia prawa do zasiłku dla bezrobotnych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

5. Na potwierdzenie okoliczności, o której mowa w ust. 4, bezrobotny, który ubiega się o przyznanie zasiłku dla bezrobotnych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, składa oświadczenie pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli o następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.

6. Z zastrzeżeniem ust. 7, organem właściwym do orzekania w sprawach, o których mowa w ust. 1, jest marszałek województwa. Przepisy art. 8a ust. 1 i 4 oraz art. 9d ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy stosuje się odpowiednio.

7. Organem właściwym do orzekania w sprawach, o których mowa w ust. 2, jest starosta. Przepisów art. 8a ust. 1 i 4 oraz art. 9d ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy nie stosuje się.

Art. 21. Zwrot nienależnie pobranych świadczeń pieniężnych wypłaconych na podstawie art. 19, art. 52 i art. 53 odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Art. 22. Do osób, o których mowa w art. 2 ust. 2 i 3, polski organ rentowy stosuje łącznie przepisy:

- 1) o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w odniesieniu do osób objętych tymi rozporządzeniami, dotyczące uregulowanych w tych przepisach: okresów ubezpieczenia lub zamieszkania oraz świadczeń, dochodów, zamieszkania, pobytu, okoliczności i zdarzeń, odnoszących się do państw członkowskich;
- 2) art. 24–36 w zakresie odnoszącym się do okresów ubezpieczenia lub zamieszkania oraz świadczeń, dochodów, zamieszkania, pobytu, okoliczności i zdarzeń, dotyczących terytorium Zjednoczonego Królestwa, z wyjątkiem terytoriów Zjednoczonego Królestwa nieobjętych przepisami o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy.

Art. 23. Osoby, o których mowa w art. 2 ust. 2 i 3, korzystają z tych samych praw i podlegają tym samym obowiązkom co obywatele Rzeczypospolitej Polskiej w odniesieniu do świadczeń, o których mowa w art. 24–36.

Art. 24. Przepisy art. 25–32 dotyczą świadczeń z tytułu starości, niezdolności do pracy oraz rent rodzinnych w rozumieniu przepisów o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, objętych:

- 1) ustawą z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 i 2245 oraz z 2019 r. poz. 39);
- 2) ustawą z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1924);
- 3) ustawą z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 926);
- 4) ustawą z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2019 r. poz. 299 i 303);
- 5) ustawą z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2019 r. poz. 289);
- 6) ustawą z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2019 r. poz. 288);
- 7) ustawą z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 52, 55, 60 i 125);
- 8) ustawą z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2017 r. poz. 1767, z 2018 r. poz. 5, 1000, 1443 i 1669 oraz z 2019 r. poz. 125).

Art. 25. 1. W przypadku gdy przepisy ustawy, o której mowa w art. 24 pkt 1–4, uzależniają nabycie, zachowanie, przysługiwanie lub odzyskanie prawa do świadczeń od przebycia okresów ubezpieczenia, zaliczeniu podlegają, jeżeli jest to konieczne, okresy ubezpieczenia, zatrudnienia, pracy na własny rachunek lub zamieszkania przebyte na podstawie ustawodawstwa każdego innego państwa członkowskiego oraz ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa, tak jakby były to okresy przebyte na podstawie mającej zastosowanie ustawy, o której mowa w art. 24 pkt 1–4, przy czym w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa zaliczeniu podlegają wyłącznie okresy przypadające przed dniem wejścia w życie ustawy.

2. Polski organ rentowy, dokonując ustalenia podstawy wymiaru świadczeń, zalicza wyłącznie okresy ubezpieczenia przebyte na podstawie mającej zastosowanie ustawy, o której mowa w art. 24 pkt 1–4.

3. Jeżeli okres ubezpieczenia, przebyty na podstawie mającej zastosowanie ustawy, o której mowa w art. 24 pkt 1–4, jest krótszy niż 12 miesięcy i na podstawie tego okresu nie przysługują świadczenia, polski organ rentowy nie przyznaje tych świadczeń zgodnie z przepisem ust. 1.

Art. 26. 1. W przypadkach, w których na podstawie przepisów ustaw, o których mowa w art. 24, otrzymywanie świadczeń z zabezpieczenia społecznego i innego dochodu powoduje skutki prawne, odpowiednie przepisy mają zastosowanie także do otrzymywanych świadczeń równoważnych nabytych na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego oraz ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa i dochodów osiągniętych w innym państwie członkowskim oraz w Zjednoczonym Królestwie.

2. W przypadkach, w których na podstawie przepisów ustaw, o których mowa w art. 24, zaistnieniu pewnych okoliczności lub zdarzeń są przypisywane skutki prawne, uwzględnieniu podlegają podobne okoliczności lub zdarzenia zaistniałe w każdym innym państwie członkowskim oraz w Zjednoczonym Królestwie, tak jak gdyby miały one miejsce na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Przepisy ust. 1 i 2 dotyczą także świadczeń, dochodów, okoliczności i zdarzeń, które wystąpiły przed dniem wejścia w życie ustawy, pod warunkiem że zobowiązania z nich wynikające nie zostały wcześniej uregulowane.

Art. 27. 1. Na wniosek osoby zamieszkałej na terytorium Zjednoczonego Królestwa uprawnionej do świadczeń, które w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy są objęte przepisami o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, świadczenia wymienione w ustawach, o których mowa w art. 24, wypłaca się wraz z dodatkami i innymi świadczeniami podlegającymi łącznej wypłacie, w państwie zamieszkania, na rachunek bankowy w Zjednoczonym Królestwie lub w innej formie wskazanej przez polski organ rentowy, w terminach i trybie ustalonych przez ten organ. Wpłata jest dokonywana w walucie swobodnie wymienialnej.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również do osób innych niż wymienione w art. 2 ust. 2 i 3, jeżeli zamieszkują na terytorium Zjednoczonego Królestwa.

Art. 28. Jeżeli przepis mającej zastosowanie ustawy, o której mowa w art. 24 pkt 1–4, uzależnia nabycie prawa do świadczenia od przebycia okresów ubezpieczenia wyłącznie w odniesieniu do określonego zatrudnienia lub zawodu, zaliczeniu podlegają okresy przebyte na podstawie ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa wyłącznie wtedy, gdy okresy te zostały przebyte na podstawie podobnego systemu lub w ramach tego samego zatrudnienia, lub w tym samym zawodzie, przy czym w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa zaliczeniu podlegają wyłącznie okresy przypadające przed dniem wejścia w życie ustawy.

Art. 29. 1. Jeżeli uprawniony nabył prawo do świadczenia na podstawie art. 25 lub art. 28, przysługujące mu świadczenie jest ustalane w następujący sposób:

- 1) w pierwszej kolejności polski organ rentowy ustala teoretyczną kwotę świadczenia równą świadczeniu, o które zainteresowany mógłby się ubiegać, gdyby wszystkie okresy ubezpieczenia lub zamieszkania, przebyte z uwzględnieniem ustawodawstw wszystkich innych państw członkowskich oraz ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa, zostały przebyte na podstawie mającej zastosowanie ustawy, o której mowa w art. 24 pkt 1–4;
- 2) w dalszej kolejności polski organ rentowy ustala rzeczywistą kwotę świadczenia proporcjonalnego, mnożąc kwotę teoretyczną przez iloraz długości okresów ubezpieczenia przebytych na podstawie mającej zastosowanie ustawy, o której mowa w art. 24 pkt 1–4, do całkowitej długości okresów ubezpieczenia i zamieszkania, przebytych na podstawie ustawodawstw wszystkich innych państw członkowskich i ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa.

2. Jeżeli uprawniony nabył prawo do świadczenia bez konieczności stosowania przepisów art. 25 i art. 28, przysługujące mu świadczenie jest obliczane wyłącznie na podstawie okresów ubezpieczenia przebytych na podstawie mającej zastosowanie ustawy, o której mowa w art. 24 pkt 1–4.

Art. 30. 1. Jeżeli polski organ rentowy stosuje zasady przeciwdziałania kumulacji, o których mowa w art. 53 i art. 55 rozporządzenia (WE) nr 883/2004, ponieważ osoba, o której mowa w art. 22 pkt 1 lub 2, otrzymuje dochód z innego państwa członkowskiego lub ze Zjednoczonego Królestwa, należne świadczenie może być obniżone wyłącznie o kwotę takiego dochodu.

2. Jeżeli otrzymanie dochodu wymaga zastosowania zasad przeciwdziałania kumulacji, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do:

- 1) dwóch lub większej liczby świadczeń ustalonych na podstawie okresów ubezpieczenia przebytych w jednym państwie, polski organ rentowy dzieli kwoty dochodów, które zostały uwzględnione, przez liczbę świadczeń podlegających wspomnianym zasadom;
- 2) jednego świadczenia lub większej liczby świadczeń ustalonych na podstawie okresów ubezpieczenia przebytych w dwóch państwach lub większej liczbie państw, polski organ rentowy uwzględnia dochody i wszystkie składniki przewidziane do celów stosowania wspomnianych zasad jako funkcję stosunku okresów ubezpieczenia i zamieszkania ustalonych do wyliczeń, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2.

Art. 31. 1. Osoba uprawniona do emerytury lub renty objętej ustawą, o której mowa w art. 24 pkt 1–4, która zamieszkuje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie może otrzymać emerytury lub renty w kwocie niższej od świadczenia najniższego, przewidzianego w mającej zastosowanie ustawie, o której mowa w art. 24 pkt 1–4, za okres ubezpieczenia równy wszystkim uwzględnionym na podstawie art. 25 lub art. 28 okresom ubezpieczenia przebytym w Zjednoczonym Królestwie, Rzeczypospolitej Polskiej lub w innym państwie członkowskim.

2. Polski organ rentowy podwyższa uprawnionemu przez okres jego zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej kwotę otrzymywanego świadczenia, w taki sposób, aby suma świadczenia przyznanego na podstawie mającej zastosowanie ustawy, o której mowa w art. 24 pkt 1–4, i całkowitej wysokości świadczeń należnych z państw członkowskich oraz ze Zjednoczonego Królestwa nie była niższa od kwoty najniższego świadczenia przewidzianego w mającej zastosowanie ustawie, o której mowa w art. 24 pkt 1–4.

Art. 32. 1. Okresy ubezpieczenia przebyte zgodnie z ustawodawstwem Zjednoczonego Królestwa są zaliczane przez polski organ rentowy na podstawie zaświadczenia lub dokumentu wydanego przez właściwą instytucję Zjednoczonego Królestwa, przekazanego do polskiego organu rentowego przez wnioskodawcę.

2. Polskie organy rentowe mogą wymieniać się z właściwymi instytucjami Zjednoczonego Królestwa dokumentami i danymi niezbędnymi do celów realizacji ustawy.

3. Zaświadczenia lub dokumenty wydane przez właściwe instytucje Zjednoczonego Królestwa, o których mowa w ust. 1, są uznawane przez polskie organy rentowe do celów realizacji art. 22–36.

4. Polskie organy rentowe mogą wymieniać z właściwymi instytucjami Zjednoczonego Królestwa dane w ramach Systemu Elektronicznej Wymiany Informacji dotyczących Zabezpieczenia Społecznego, o których mowa w przepisach o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

5. Polskie organy rentowe mogą zawierać odpowiednie porozumienia z właściwymi instytucjami Zjednoczonego Królestwa w sprawie przekazywania i pozyskiwania danych drogą papierową lub elektroniczną, w sprawach indywidualnych, jak również w sprawach masowej wymiany informacji.

Art. 33. Przepisy art. 34–36 dotyczą świadczeń pieniężnych z tytułu choroby, macierzyństwa i równoważnych świadczeń dla ojca oraz zasiłków z tytułu śmierci, w rozumieniu przepisów o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, objętych:

- 1) ustawą z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2017 r. poz. 1368, z późn. zm.¹⁰⁾);
- 2) ustawą z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;
- 3) ustawą z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników.

Art. 34. 1. Do okresów ubezpieczenia chorobowego, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, zalicza się okresy ubezpieczenia uprawniające do świadczeń pieniężnych z tytułu choroby przebyte na podstawie ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa przed dniem wejścia w życie ustawy, jeżeli przerwa między okresami ubezpieczenia przebytymi na podstawie ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa a okresami ubezpieczenia chorobowego określonymi w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 300 i 303) nie przekroczyła 30 dni.

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 1076, 1544, 1629, 1669, 1925 i 2244 oraz z 2019 r. poz. 60 i 303.

2. Obowiązkowe okresy ubezpieczenia uprawniające do świadczeń pieniężnych z tytułu choroby, przebyte na podstawie ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa przed dniem wejścia w życie ustawy, zalicza się przy ustalaniu 10-letniego okresu obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego, o którym mowa w art. 4 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

3. Dokumentem, który potwierdza okresy ubezpieczenia uprawniające do świadczeń pieniężnych z tytułu choroby przebyte na podstawie ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa, jest zaświadczenie wydane przez właściwą instytucję Zjednoczonego Królestwa, złożone przez ubezpieczonego.

Art. 35. 1. Świadczenia, o których mowa w ustawie z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, nie przysługują za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy:

- 1) jest zatrudniona lub wykonuje pracę na własny rachunek w Zjednoczonym Królestwie, która stanowi tytuł do objęcia ubezpieczeniem uprawniającym do świadczeń pieniężnych z tytułu choroby na podstawie ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa albo zapewnia prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby na podstawie ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa;
- 2) ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa albo jest uprawniona do odpowiedniego świadczenia, o którym mowa w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, przyznanego na podstawie ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa.

2. Świadczenie rehabilitacyjne, o którym mowa w ustawie z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, nie przysługuje, jeżeli wnioskodawca ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa albo jest uprawniony do odpowiedniego świadczenia, o którym mowa w art. 18 ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, przyznanego na podstawie ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa.

3. Zasiłek wyrównawczy, o którym mowa w ustawie z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, nie przysługuje, jeżeli wnioskodawca ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa albo jest uprawniony do odpowiedniego świadczenia, o którym mowa w art. 25 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, przyznanego na podstawie ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa.

4. Świadczenia przyznane na podstawie ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa nie mogą ulec zmniejszeniu, zawieszeniu lub wstrzymaniu z tego powodu, że uprawniony do tych świadczeń mieszka lub przebywa na terytorium Zjednoczonego Królestwa. Na wniosek uprawnionego świadczenia są wypłacane na terytorium Zjednoczonego Królestwa. Wpłata dokonywana jest w walucie swobodnie wymiennej.

Art. 36. Zasiłek pogrzebowy nie może ulec zmniejszeniu, zawieszeniu lub wstrzymaniu z tego powodu, że uprawniony mieszka lub przebywa na terytorium Zjednoczonego Królestwa. Na wniosek uprawnionego zasiłek jest wypłacany na terytorium Zjednoczonego Królestwa. Wpłata dokonywana jest w walucie swobodnie wymiennej.

Art. 37. Obywatela Zjednoczonego Królestwa lub członka rodziny, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest uważany za legalny na podstawie art. 5 lub art. 13 ust. 3, do celów ubezpieczenia zdrowotnego traktuje się na równi z osobami, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Art. 38. 1. Do świadczenia usług, o których mowa w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez przedsiębiorcę zagranicznego ze Zjednoczonego Królestwa prowadzącego w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy działalność w zakresie:

- 1) pracy tymczasowej na podstawie wpisu do rejestru agencji zatrudnienia, zgodnie z art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, lub
- 2) pośrednictwa pracy, doradztwa personalnego lub poradnictwa zawodowego w ramach złożonego zawiadomienia, o którym mowa w art. 19i ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy

– stosuje się przepisy ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy dotyczące świadczenia tych usług przez przedsiębiorcę zagranicznego z państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

2. Przepisy wskazane w ust. 1 stosuje się do przedsiębiorcy zagranicznego ze Zjednoczonego Królestwa:

- 1) jeżeli usługi, o których mowa w ust. 1, są świadczone na podstawie umowy o świadczenie usług z zakresu działalności agencji zatrudnienia, zawartej nie później niż w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy, oraz
- 2) wyłącznie przez okres niezbędny do wykonania tych usług, jednak nie dłużej niż przez okres 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

3. Z dniem następującym po upływie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy marszałek województwa, w formie czynności materialno-technicznej, z urzędu wykreśla przedsiębiorcę, o którym mowa w ust. 1, odpowiednio z rejestru agencji zatrudnienia albo z wykazu przedsiębiorców zagranicznych.

Art. 39. Do pracodawcy delegującego pracownika na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ze Zjednoczonego Królestwa oraz do pracownika delegowanego przez takiego pracodawcę, jeżeli delegowanie nastąpiło do dnia poprzedzającego dzień wejścia w życie ustawy i trwa po tym dniu, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług (Dz. U. z 2018 r. poz. 2206) w zakresie, w jakim były one stosowane przed tym dniem, nie dłużej niż przez okres 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy; w takim przypadku nie stosuje się przepisu art. 26 tej ustawy.

Art. 40. 1. Do świadczenia usług, w rozumieniu art. 3 pkt 8 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przez usługodawcę ze Zjednoczonego Królestwa stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące świadczenia usług przez usługodawcę z państwa członkowskiego w rozumieniu art. 3 pkt 10 tej ustawy:

- 1) jeżeli usługi są świadczone na podstawie umowy zawartej nie później niż w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy oraz
- 2) wyłącznie na okres niezbędny do ich wykonania, jednak nie dłużej niż przez okres 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Usługodawcą ze Zjednoczonego Królestwa, o którym mowa w ust. 1, jest przedsiębiorca zagraniczny, w rozumieniu art. 3 pkt 7 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ze Zjednoczonego Królestwa, który wykonuje działalność gospodarczą zgodnie z obowiązującymi w Zjednoczonym Królestwie przepisami, a na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej czasowo świadczy usługę.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli po dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy nastąpiła zmiana umowy powodująca istotne wydłużenie okresu niezbędnego do wykonania usług.

Art. 41. W ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 1265, z późn. zm.¹¹⁾) w art. 1 w ust. 3 w pkt 2 po lit. f dodaje się lit. fa w brzmieniu:

„fa) posiadających w Rzeczypospolitej Polskiej zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 15 marca 2019 r. o uregulowaniu niektórych spraw w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej bez zawarcia umowy, o której mowa w art. 50 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. poz. 622),”.

Art. 42. W ustawie z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. z 2018 r. poz. 1433 i 2192) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 w ust. 1:

a) wprowadzenie do wyciszczenia otrzymuje brzmienie:

„Przepisy ustawy stosuje się w przypadku niewypłacalności pracodawcy będącego przedsiębiorcą, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646, 1479, 1629, 1633 i 2212), położonym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oddziałem banku zagranicznego w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 20 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 2187, 2243 i 2354 oraz z 2019 r. poz. 326), a także przedsiębiorcą zagranicznym pochodzącym z państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Porozumieniu Gospodarczym lub ze Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, który utworzył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oddział lub przedstawicielstwo, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 649 i 1293), o ile:”.

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 1149, 1544, 1629, 1669, 2077, 2192, 2215, 2245, 2432 i 2435 oraz z 2019 r. poz. 60 i 577.

b) tiret drugie otrzymuje brzmienie:

„– w przypadku przedsiębiorców zagranicznych z Danii, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej – może być wobec nich uznane główne zagraniczne postępowanie upadłościowe, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2019 r. poz. 498), dotyczące międzynarodowego postępowania upadłościowego,”

c) tiret czwarte otrzymuje brzmienie:

„– w przypadku przedsiębiorców zagranicznych z państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, działających na terenie Rzeczypospolitej Polskiej jako oddział instytucji kredytowej lub zakładu ubezpieczeń – może zostać wszczęte wobec instytucji kredytowej lub zakładu ubezpieczeń postępowanie upadłościowe, postępowanie restrukturyzacyjne lub inne podobne postępowanie,”;

2) w art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Niewypłacalność pracodawcy, o którym mowa w art. 2 ust. 1, zachodzi również w przypadku wszczęcia postępowania upadłościowego, postępowania układowego lub innego podobnego postępowania w państwach członkowskich Unii Europejskiej, państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronach umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej wobec instytucji kredytowych i zakładów ubezpieczeń mających siedziby w tych państwach.”;

3) w art. 5 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Niewypłacalność pracodawcy, o którym mowa w art. 2 ust. 1, zachodzi również w przypadku wydania, zgodnie z przepisami Prawa upadłościowego dotyczącymi międzynarodowego postępowania upadłościowego, przez sąd upadłościowy postanowienia o uznaniu orzeczenia o wszczęciu głównego zagranicznego postępowania upadłościowego wobec przedsiębiorcy zagranicznego z Danii, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz ze Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.”;

4) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Art. 9. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 2 ust. 1, prowadzący działalność gospodarczą wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą również na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, w odniesieniu do działalności prowadzonej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz oddział banku zagranicznego, oddział instytucji kredytowej, oddział zagranicznego zakładu ubezpieczeń, a także oddział lub przedstawicielstwo przedsiębiorcy zagranicznego, zwany dalej „pracodawcą”, jest obowiązany opłacać składki za pracowników na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, zwany dalej „Funduszem”.”;

5) w art. 17:

a) w ust. 1:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wydania przez sąd upadłościowy postanowienia o uznaniu głównego zagranicznego postępowania upadłościowego wszczętego wobec przedsiębiorcy zagranicznego z Danii, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub ze Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej;”;

– pkt 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3) wydania przez sąd zagraniczny orzeczenia o wszczęciu postępowania upadłościowego, postępowania układowego lub innego podobnego postępowania w państwach członkowskich Unii Europejskiej, państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronach umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, wobec instytucji kredytowych i zakładów ubezpieczeń mających siedziby w tych państwach;

- 4) wydania w państwach członkowskich Unii Europejskiej, państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronach umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przez organ sądowy lub każdy inny właściwy organ lub sąd zagraniczny orzeczenia, zgodnie z którym nie zostaje wszczęte postępowanie upadłościowe z uwagi na stwierdzenie definitywnego zamknięcia przedsiębiorstwa albo z powodu niewystarczalności aktywów na zaspokojenie kosztów tego postępowania w odniesieniu do przedsiębiorcy zagranicznego, instytucji kredytowej lub zagranicznego zakładu ubezpieczeń.”,

b) w ust. 4:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

- „1) w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1 – wydania, zgodnie z przepisami Prawa upadłościowego dotyczącymi międzynarodowego postępowania upadłościowego, przez sąd upadłościowy postanowienia o uznaniu orzeczenia o wszczęciu głównego zagranicznego postępowania upadłościowego wobec przedsiębiorcy zagranicznego z Danii, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub ze Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej albo”,

– pkt 3 otrzymuje brzmienie:

- „3) w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 3 – opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej albo we właściwym dzienniku urzędowym Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej orzeczenia sądu zagranicznego o wszczęciu postępowania upadłościowego, postępowania układowego lub innego podobnego postępowania wobec instytucji kredytowych lub zagranicznych zakładów ubezpieczeń, albo”;

6) w art. 23 ust. 8a otrzymuje brzmienie:

„8a. W przypadku gdy sąd upadłościowy, organ sądowy lub każdy inny właściwy organ Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub państwa członkowskiego Unii Europejskiej, z wyłączeniem Danii, uprawniony do wszczęcia i prowadzenia postępowania upadłościowego w stosunku do osoby fizycznej wyda orzeczenie o umorzeniu zobowiązań upadłego, kwotę umorzonego zobowiązania w części stanowiącej wierzytelność Funduszu marszałek województwa, o którym mowa w art. 15 ust. 3, zalicza w koszty Funduszu, o czym niezwłocznie zawiadamia dysponenta Funduszu.”.

Art. 43. W ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1044, 1293, 1592, 1669 i 1716) w załączniku do ustawy w części III wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 2 w kolumnie 4 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

- „3) zezwolenie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 15 marca 2019 r. o uregulowaniu niektórych spraw w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej bez zawarcia umowy, o której mowa w art. 50 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. poz. 622)”;

2) w ust. 3 w kolumnie 4 dodaje się pkt 4 i 5 w brzmieniu:

- „4) na podstawie art. 10 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 15 marca 2019 r. o uregulowaniu niektórych spraw w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej bez zawarcia umowy, o której mowa w art. 50 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej

5) na podstawie art. 195 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach”.

Art. 44. W ustawie z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz. U. z 2019 r. poz. 341) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4:

a) w ust. 1 w pkt 2 lit. c otrzymuje brzmienie:

- „c) krajowe prawo jazdy wydane w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej, państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej,”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie jest uznawane za ważne prawo jazdy wydane w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej, państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, jeżeli na terytorium któregośkolwiek z tych państw to prawo jazdy zostało zatrzymane lub czasowo albo na stałe cofnięto posiadane uprawnienie do kierowania pojazdem.”;

2) w art. 5:

a) w ust. 1 w pkt 2 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej – z wyjątkiem kierowania ciągnikiem rolniczym.”;

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej odpowiednio motocyklem lub pojazdem silnikowym może kierować osoba posiadająca ważne zagraniczne prawo jazdy wydane przez państwo członkowskie Unii Europejskiej, Konfederację Szwajcarską, państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej – w okresie ważności prawa jazdy.”;

3) w art. 12:

a) w ust. 1 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) która rozpoczęła w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej, państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej procedurę wymiany prawa jazdy na krajowe prawo jazdy lub procedurę wydania wtórnika polskiego krajowego prawa jazdy.”;

b) ust. 2a otrzymuje brzmienie:

„2a. W celu wydania prawa jazdy właściwy organ wydający prawo jazdy zwraca się do odpowiednich organów państw członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o potwierdzenie, że osoba ubiegająca się o uprawnienie nie posiada prawa jazdy wydanego w jednym z tych państw ani nie rozpoczęła procedury wymiany prawa jazdy na krajowe prawo jazdy lub procedury wydania wtórnika polskiego krajowego prawa jazdy.”;

4) w art. 14:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Osoba posiadająca ważne krajowe prawo jazdy wydane za granicą może, na swój wniosek, otrzymać prawo jazdy odpowiedniej kategorii, za opłatą, o której mowa w art. 10 ust. 1, oraz po uiszczeniu opłaty ewidencyjnej, po zwrocie zagranicznego dokumentu organowi wydającemu prawo jazdy. Jeżeli prawo jazdy wydane za granicą nie jest określone w konwencjach o ruchu drogowym, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 lit. a i b, dodatkowym warunkiem otrzymania polskiego prawa jazdy jest złożenie z wynikiem pozytywnym części teoretycznej egzaminu państwowego i przedstawienie uwierzytelnionego tłumaczenia zagranicznego dokumentu. Warunek ten nie dotyczy krajowego prawa jazdy wydanego w państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej, państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.”;

b) ust. 2a–2d otrzymują brzmienie:

„2a. Krajowe prawo jazdy wydane w państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej, państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, którego termin ważności upłynął, a osoba posiadająca to prawo jazdy spełnia warunek, o którym mowa w art. 11 ust. 1 pkt 5, podlega wymianie na zasadach określonych w ust. 1 po potwierdzeniu danych zamieszczonych w oryginale dokumentu przez właściwy organ tego państwa, który go wydał, oraz po dostarczeniu przez osobę wnioskującą o wymianę prawa jazdy dokumentów umożliwiających przedłużenie terminu ważności prawa jazdy.

2b. W celu wymiany krajowego prawa jazdy osoby, której prawo jazdy zostało wydane przez inne niż Rzeczpospolita Polska państwo członkowskie Unii Europejskiej, Konfederację Szwajcarską, państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, właściwy organ wydający prawo jazdy zwraca się do właściwego organu tego państwa o potwierdzenie danych zamieszczonych w oryginale dokumentu.

2c. Organ wydający prawo jazdy wymienia informacje z właściwym organem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, które wydało prawo jazdy, o rozpoczęciu procedury wymiany, przedłużenia tego prawa jazdy lub zgłoszenia jego zatrzymania lub utraty.

2d. Potwierdzenie danych, o którym mowa w ust. 2a i 2b, oraz wymiana informacji, o której mowa w ust. 2c, w zakresie prawa jazdy wydanego przez państwo członkowskie Unii Europejskiej, Konfederację Szwajcarską, państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej następują wyłącznie w drodze teletransmisji przy użyciu Europejskiej Sieci Praw Jazdy. W przypadku gdy w odniesieniu do praw jazdy wydanych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej użycie Europejskiej Sieci Praw Jazdy nie byłoby możliwe, potwierdzenie danych i wymiana informacji może nastąpić w inny sposób, w szczególności w formie papierowej lub za pomocą poczty elektronicznej.”

Art. 45. W ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2018 r. poz. 2094 i 2399 oraz z 2019 r. poz. 577) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 159 w ust. 1 w pkt 1 po lit. hc dodaje się lit. hd w brzmieniu:
„hd) na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 15 marca 2019 r. o uregulowaniu niektórych spraw w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej bez zawarcia umowy, o której mowa w art. 50 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. poz. 622),”;
- 2) w art. 160:
 - a) po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:
„1a) cudzoziemcowi będącemu członkiem rodziny obywatela Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, zwanego dalej „Zjednoczonym Królestwem”, zamieszkującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy lub zezwolenia na pobyt stały, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 15 marca 2019 r. o uregulowaniu niektórych spraw w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej bez zawarcia umowy, o której mowa w art. 50 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, lub zezwolenia na pobyt stały, o którym mowa w art. 195 ust. 1 pkt 10, innego niż ten, o którym mowa w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobytku oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin, który przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wspólnie z tym obywatelem – ze względu na:
 - a) zależność finansową od niego lub pozostawanie z nim w gospodarstwie domowym w kraju, z którego przybył cudzoziemiec, lub
 - b) poważne względy zdrowotne wymagające osobistej opieki ze strony tego obywatela – jeżeli cudzoziemiec spełnia wymogi, o których mowa w art. 159 ust. 1 pkt 2;”;
 - b) w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:
„4) cudzoziemcowi prowadzącemu życie rodzinne w rozumieniu Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., z zamieszkującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatelem Zjednoczonego Królestwa, który posiada zezwolenie na pobyt czasowy lub zezwolenie na pobyt stały, o których mowa w art. 7 ust. 1 albo art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 15 marca 2019 r. o uregulowaniu niektórych spraw w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej bez zawarcia umowy, o której mowa w art. 50 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, lub zezwolenie na pobyt stały, o którym mowa w art. 195 ust. 1 pkt 10, z którym przebywa wspólnie na tym terytorium, jeżeli cudzoziemiec spełnia wymogi, o których mowa w art. 159 ust. 1 pkt 2.”;

- 3) w art. 195:
- a) w ust. 1 w pkt 9 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyraz „lub” oraz dodaje się pkt 10 w brzmieniu:
„10) jest obywatelem Zjednoczonego Królestwa lub członkiem jego rodziny w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin, który przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wspólnie z tym obywatelem, który w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy z dnia 15 marca 2019 r. o uregulowaniu niektórych spraw w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej bez zawarcia umowy, o której mowa w art. 50 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, posiadał prawo pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i spełnia łącznie następujące warunki:
 - a) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej legalnie i nieprzerwanie co najmniej przez 5 lat bezpośrednio przed złożeniem wniosku,
 - b) posiada źródło stabilnego i regularnego dochodu wystarczającego na pokrycie kosztów utrzymania siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu,
 - c) posiada ubezpieczenie zdrowotne w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych lub potwierdzenie pokrycia przez ubezpieczyciela kosztów leczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”
 - b) ust. 2a otrzymuje brzmienie:
„2a. Do ustalenia, czy cudzoziemiec ubiegający się o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, posiada dochód, o którym mowa w ust. 1 pkt 6 lit. c lub pkt 10, stosuje się przepis art. 114 ust. 2.”
 - c) po ust. 2a dodaje się ust. 2b w brzmieniu:
„2b. Wymóg posiadania źródła stabilnego i regularnego dochodu w przypadku, o którym mowa w art. 195 ust. 1 pkt 10, uważa się za spełniony również wówczas, gdy koszty utrzymania cudzoziemca będzie pokrywał członek rodziny obowiązany do jego utrzymania, który zamieszkuje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”
- 4) w art. 197 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:
„3a. Udzielenia zezwolenia na pobyt stały cudzoziemcowi, o którym mowa w art. 195 ust. 1 pkt 10, odmawia się w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1–4 lub 7.”
- 5) w art. 199 w ust. 2 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:
„3) art. 195 ust. 1 pkt 10, cofa się zezwolenie na pobyt stały w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 3, 4 lub 5.”
- 6) w art. 236 po pkt 1a dodaje się pkt 1b–1d w brzmieniu:
„1b) wydania karty pobytu cudzoziemcowi, któremu udzielono zezwolenia na pobyt czasowy na podstawie art. 7 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 15 marca 2019 r. o uregulowaniu niektórych spraw w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej bez zawarcia umowy, o której mowa w art. 50 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej;
1c) wydania pierwszej karty pobytu cudzoziemcowi, któremu udzielono zezwolenia na pobyt stały na podstawie art. 10 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 15 marca 2019 r. o uregulowaniu niektórych spraw w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej bez zawarcia umowy, o której mowa w art. 50 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej;
1d) wydania pierwszej karty pobytu cudzoziemcowi, któremu udzielono zezwolenia na pobyt czasowy na podstawie art. 195 ust. 1 pkt 10;”
- 7) w art. 244 w ust. 1 w pkt 18 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 19 w brzmieniu:
„19) adnotację „Brexit” w pierwszej karcie pobytu wydanej obywatelowi Zjednoczonego Królestwa lub członkowi jego rodziny, którym udzielono zezwolenia na pobyt stały na podstawie art. 195 ust. 1 pkt 10.”

Art. 46. W ustawie z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 649 i 1293) w art. 4:

1) w ust. 2 w pkt 1 lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 144, art. 159 ust. 1 lub art. 186 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2018 r. poz. 2094 i 2399 oraz z 2019 r. poz. 577 i 622), lub w związku z okolicznością, o której mowa w art. 7 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 15 marca 2019 r. o uregulowaniu niektórych spraw w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej bez zawarcia umowy, o której mowa w art. 50 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. poz. 622),”;

2) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Osoby zagraniczne inne niż wymienione w ust. 1 i 2 mają prawo do podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej wyłącznie w formie spółki jawnej, partnerskiej, komandytowej, komandytowo-akcyjnej, z ograniczoną odpowiedzialnością i akcyjnej, a także do przystępowania do takich spółek oraz obejmowania bądź nabywania ich udziałów lub akcji, o ile umowy międzynarodowe nie stanowią inaczej.”.

Art. 47. 1. Postępowania prowadzone wobec obywateli Zjednoczonego Królestwa lub członków rodziny w sprawie zarejestrowania pobytu, wydania lub wymiany zaświadczenia o zarejestrowaniu pobytu, wydania lub wymiany karty pobytu członka rodziny obywatela UE, wydania lub wymiany dokumentu potwierdzającego prawo stałego pobytu oraz wydania lub wymiany karty stałego pobytu członka rodziny obywatela UE wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie ustawy umarza się.

2. Postępowania w sprawie wydalenia obywateli Zjednoczonego Królestwa lub członków rodziny wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie ustawy umarza się. W takim przypadku wojewoda lub Szef Urzędu zawiadamia niezwłocznie właściwy ze względu na miejsce pobytu obywatela Zjednoczonego Królestwa lub członka rodziny organ Straży Granicznej, który bada istnienie podstaw do zobowiązania cudzoziemca do powrotu.

Art. 48. 1. Zaproszenia wpisane do ewidencji zaproszeń na wniosek obywatela Zjednoczonego Królestwa lub członka rodziny przed dniem wejścia w życie ustawy zachowują ważność na okresy w nich wskazane.

2. Wnioski obywateli Zjednoczonego Królestwa lub członków rodziny w sprawie wpisania zaproszenia do ewidencji zaproszeń, złożone przed dniem wejścia w życie ustawy, rozpatruje się jak wnioski złożone przez obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej lub członków rodziny.

3. Wizy wydane w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 17 ustawy zmienianej w art. 45, w związku z dołączeniem do obywatela Zjednoczonego Królestwa zachowują ważność na okres, na jaki zostały wydane.

4. W postępowaniach w sprawie wydania wizy w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 17 ustawy zmienianej w art. 45, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy, dotyczących członków rodziny, o których mowa w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin, w związku z zamiarem dołączenia przez nich do obywatela Zjednoczonego Królestwa, tego obywatela Zjednoczonego Królestwa uważa się za obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

5. Zezwolenia na pobyt czasowy, o których mowa w art. 160 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 45, udzielone przed dniem wejścia w życie ustawy członkom rodziny obywateli Zjednoczonego Królestwa innym niż określeni w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin zachowują ważność na okresy, na jakie zostały udzielone.

6. W postępowaniach w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 160 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 45, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy, dotyczących członków rodziny obywateli Zjednoczonego Królestwa innych niż określeni w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin, obywatela Zjednoczonego Królestwa uważa się za obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

7. Zezwolenia na pobyt czasowy, o których mowa w art. 160 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 45, udzielone przed dniem wejścia w życie ustawy cudzoziemcom prowadzącym życie rodzinne z obywatelami Zjednoczonego Królestwa w rozumieniu Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. poz. 284, z późn. zm.¹²⁾), zachowują ważność na okresy, na jakie zostały udzielone.

¹²⁾ Zmiany wymienionej Konwencji zostały ogłoszone w Dz. U. z 1995 r. poz. 175, 176 i 177, z 1998 r. poz. 962, z 2001 r. poz. 266, z 2003 r. poz. 364 oraz z 2010 r. poz. 587.

8. W postępowaniach w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 160 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 45, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy, dotyczących cudzoziemców prowadzących życie rodzinne z obywatelem Zjednoczonego Królestwa w rozumieniu Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., obywatela Zjednoczonego Królestwa uważa się za obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

Art. 49. 1. Z dniem udzielenia obywatelowi Zjednoczonego Królestwa lub członkowi rodziny zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub 2, zaświadczenie o zarejestrowaniu pobytu lub karta pobytu członka rodziny obywatela UE tracą ważność.

2. Z dniem udzielenia zezwolenia na pobyt stały, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lub 2, dokument potwierdzający prawo stałego pobytu lub karta stałego pobytu członka rodziny obywatela UE tracą ważność.

3. Z dniem udzielenia zezwolenia na pobyt stały, o którym mowa w art. 195 ust. 1 pkt 10 ustawy zmienianej w art. 45, zaświadczenie o zarejestrowaniu pobytu lub karta pobytu członka rodziny obywatela UE tracą ważność.

4. Obywatel Zjednoczonego Królestwa oraz członek rodziny zwracają dokumenty, o których mowa w ust. 1–3, organowi, który je wydał, niezwłocznie, nie później niż w dniu odbioru pierwszej karty pobytu po udzieleniu zezwolenia, o którym mowa w ust. 1–3.

5. W przypadkach gdy zezwoleń, o których mowa w ust. 1–3, nie udzielono do dnia 30 września 2021 r. lub gdy nie zostały złożone wnioski o udzielenie jednego z zezwoleń, o których mowa w ust. 1–3, zaświadczenia o zarejestrowaniu pobytu, karty pobytu członka rodziny obywatela UE, dokumenty potwierdzające prawo stałego pobytu lub karty stałego pobytu członka rodziny obywatela UE tracą ważność z upływem tego dnia.

6. Obywatel Zjednoczonego Królestwa oraz członek rodziny zwracają dokumenty, o których mowa w ust. 5, organowi, który je wydał, w terminie 14 dni od dnia, o którym mowa w ust. 5.

Art. 50. 1. Członek rodziny, który jest obywatelem państwa członkowskiego posiadającym prawo pobytu na podstawie art. 18 lub art. 19a ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobytku oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy, zachowuje to prawo pobytu.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, przy ustalaniu, czy członek rodziny posiada prawo pobytu, obywatela Zjednoczonego Królestwa uważa się za obywatela państwa członkowskiego.

Art. 51. Zezwolenie na pobyt stały udzielone obywatelowi Zjednoczonego Królestwa na podstawie dotychczasowych przepisów przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobytku oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin zachowuje ważność.

Art. 52. W sprawach, o których mowa w art. 8a ust. 1 oraz art. 9d ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, wszczętych i niezakończonych ostateczną decyzją do dnia poprzedzającego dzień wejścia w życie ustawy, w których okres ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek przebyty przez bezrobotnego w Zjednoczonym Królestwie ma wpływ na nabycie, wysokość lub okres pobierania zasiłku, o którym mowa w art. 73 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, stosuje się przepisy o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego również w odniesieniu do okresów ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek przebytych przez bezrobotnego w Zjednoczonym Królestwie. Przepisu art. 20 ust. 2 nie stosuje się.

Art. 53. Usługi rynku pracy i instrumenty rynku pracy, do udziału w których do dnia poprzedzającego dzień wejścia w życie ustawy został skierowany obywatel Zjednoczonego Królestwa oraz członek rodziny, o których mowa w art. 18, są realizowane na zasadach określonych w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy do czasu ich zakończenia.

Art. 54. 1. Do dnia 31 grudnia 2020 r. prawo do:

- 1) świadczeń określonych w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2220 i 2354 oraz z 2019 r. poz. 60, 303 i 577), ustawie z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2018 r. poz. 554, z późn. zm.¹³⁾), ustawie z dnia 4 kwietnia 2014 r. o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów (Dz. U. z 2017 r. poz. 2092), ustawie z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu

¹³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 650, 1000, 1544, 1669, 2354 i 2432 oraz z 2019 r. poz. 55, 60 i 303.

dzieci (Dz. U. z 2018 r. poz. 2134 i 2354 oraz z 2019 r. poz. 60, 303 i 577), przepisach wydanych na podstawie art. 187a ust. 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2018 r. poz. 998, 1076, 1544 i 2245),

- 2) posiadania Karty Dużej Rodziny, o której mowa w ustawie z dnia 5 grudnia 2014 r. o Karcie Dużej Rodziny (Dz. U. z 2017 r. poz. 1832, z późn. zm.¹⁴⁾)

– przysługuje, na zasadach określonych w tych ustawach i przepisach, zamieszkującemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatelowi Zjednoczonego Królestwa, który posiadał w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy prawo pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Przepis ust. 1 stosuje się także w przypadku, o którym mowa w art. 13 ust. 3.

Art. 55. 1. W sprawach świadczeń rodzinnych lub świadczeń wychowawczych, w których zastosowanie miały przepisy o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w związku z członkostwem Zjednoczonego Królestwa w Unii Europejskiej, za okres do dnia poprzedzającego dzień wejścia w życie ustawy rozstrzyga, na dotychczasowych zasadach, wojewoda.

2. Decyzje wydane przez wojewodę na podstawie art. 21 oraz art. 23a ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych, a także art. 11 oraz art. 16 ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci, w sprawach, w których osoba uprawniona do świadczeń lub członek rodziny tej osoby przebywa na terytorium Zjednoczonego Królestwa, wygasają z mocy prawa z dniem wejścia w życie ustawy.

3. Wnioski o świadczenia w sprawach zakończonych wydaniem decyzji, o których mowa w ust. 2, wojewoda niezwłocznie przekazuje do organu właściwego w celu ich rozpatrzenia za okres od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 56. Obywatelowi Zjednoczonego Królestwa oraz członkowi rodziny, spełniającym przesłanki, o których mowa w art. 5 pkt 3 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1508, z późn. zm.¹⁵⁾), w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy, przysługuje prawo do świadczeń z pomocy społecznej na takich warunkach jak obywatelowi państwa członkowskiego, przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 57. Obywatelowi Zjednoczonego Królestwa oraz członkowi rodziny, spełniającym przesłanki, o których mowa w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1340 i 1669), w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy, przysługuje prawo do renty socjalnej na takich warunkach jak obywatelowi państwa członkowskiego, przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 58. Przepisy art. 17–19, art. 20 ust. 1, art. 22–36, art. 52 i art. 54–57 tracą moc z dniem wejścia w życie przepisów prawa Unii Europejskiej lub umowy międzynarodowej, o której mowa w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. poz. 443, z 2002 r. poz. 1824, z 2010 r. poz. 1395, z 2011 r. poz. 676 oraz z 2019 r. poz. 109), regulujących stosunki w zakresie zabezpieczenia społecznego między Rzeczpospolitą Polską a Zjednoczonym Królestwem – w zakresie, w jakim przepisy prawa Unii Europejskiej albo umowy międzynarodowej regulują kwestie objęte ustawą.

Art. 59. Do spraw dotyczących prowadzenia agencji zatrudnienia przez przedsiębiorców zagranicznych ze Zjednoczonego Królestwa wszczętych i niezakończonych do dnia poprzedzającego dzień wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 60. 1. Przepisy art. 42 stosuje się przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Wypłata świadczeń na rzecz pracownika zatrudnionego u pracodawcy ze Zjednoczonego Królestwa będącego przedsiębiorcą w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 42 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą może być dokonywana również po terminie, o którym mowa w ust. 1, jednak pod warunkiem, że niewypłacalność tego pracodawcy nastąpiła w okresie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 61. 1. Do orzeczeń sądów Zjednoczonego Królestwa oraz pochodzących z tego państwa ugód i dokumentów urzędowych od dnia jego wystąpienia z Unii Europejskiej nie stosuje się przepisów księgi czwartej części czwartej ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, z późn. zm.¹⁶⁾).

¹⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 2161, z 2018 r. poz. 1544, 1669, 2383 i 2432 oraz z 2019 r. poz. 60.

¹⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 1693, 2192, 2245, 2354 i 2529 oraz z 2019 r. poz. 271.

¹⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 1467, 1499, 1544, 1629, 1637, 1693, 2385 i 2432 oraz z 2019 r. poz. 55 i 60.

2. Postępowania egzekucyjne prowadzone na podstawie orzeczeń, ugód lub dokumentów urzędowych pochodzących ze Zjednoczonego Królestwa, stanowiących tytuły wykonawcze, o których mowa w art. 1153¹⁴ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, organ egzekucyjny z urzędu zawiesza z dniem wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej.

3. W sprawach, o których mowa w ust. 2, organ egzekucyjny wzywa wierzyciela, aby w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wezwania złożył wniosek o stwierdzenie wykonalności orzeczenia, ugody lub dokumentu urzędowego, o których mowa w ust. 2, oraz przedłożył dokument potwierdzający ten fakt. W przypadku bezskutecznego upływu terminu organ egzekucyjny umarza postępowanie.

4. Organ egzekucyjny z urzędu podejmuje zawieszony postępowanie po przedłożeniu przez wierzyciela odpisu prawomocnego postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności orzeczeniu, ugodzie lub dokumentowi urzędowemu, o których mowa w ust. 2.

5. Organ egzekucyjny z urzędu umarza postępowanie w razie prawomocnego oddalenia wniosku wierzyciela o stwierdzenie wykonalności orzeczenia, ugody lub dokumentu urzędowego, o których mowa w ust. 2. Postępowanie egzekucyjne umarza się również po upływie 6 miesięcy od dnia złożenia przez wierzyciela dokumentu, o którym mowa w ust. 3, chyba że postępowanie o stwierdzenie wykonalności nie zostało jeszcze prawomocnie zakończone.

6. W postępowaniu o stwierdzenie wykonalności prowadzonym na skutek wniosku, o którym mowa w ust. 3, nie stosuje się przepisu art. 1151 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego. We wniosku o stwierdzenie wykonalności orzeczenia, ugody lub dokumentu urzędowego, o których mowa w ust. 2, wierzyciel jest obowiązany wskazać sygnaturę akt sprawy i organ, przed którym toczy się postępowanie egzekucyjne.

7. Przepisy ust. 1–6 stosuje się odpowiednio do postępowań wykonawczych toczących się na podstawie pochodzących ze Zjednoczonego Królestwa orzeczeń, o których mowa w art. 1153¹⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego.

Art. 62. Minister właściwy do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej ogłosi, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, dzień wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej bez zawarcia umowy, o której mowa w art. 50 ust. 2 zdanie drugie Traktatu o Unii Europejskiej.

Art. 63. Ustawa wchodzi w życie z dniem wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej bez zawarcia umowy, o której mowa w art. 50 ust. 2 zdanie drugie Traktatu o Unii Europejskiej.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Duda*